

SLOAN HARLOW

Tot el que
mai ens
vam dir

SLOAN HARLOW

TOT EL QUE MAI
ENS VAM DIR

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Fanbooks

Publicat per acord amb Rights People, Londres.

Títol original: *Everything We Never Said*

© Alloy Entertainment, 2024

© de la traducció: Anna Puente i Lluçà, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: maig del 2024

ISBN: 978-84-10028-13-5

Dipòsit legal: B. 7.740-2024

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre procedeix de boscs gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté

l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Capítol 1

Ella

Unes ràfegues de pluja densa envesteixen la finestra de la meva habitació a batzegades mentre els llamps i trons d'una típica tempesta de Geòrgia obren en canal aquest matí de di lluns.

Fa quatre hores que estic desperta, sentint l'udol del vent, aferrant-me a la fantasia que una ventada en forma de remolí demolirà la paret i se m'endurà volant.

A l'altra banda de la meva habitació, el terra grinyola. Veig l'ombra de la mare movent-se per l'esclotxa inferior de la porta. El parquet rondina sota els seus peus. El so de la indecisió. Truca a la porta de la seva filla o no?

Finalment, les seves passes es retiren al dormitori.

Pel que sembla, ha decidit que no.

Fa un any hauria entrat feta una fúria i jo m'hauria endut una bona esbroncada per no haver sortit encara de sota els llençols. Fa un any, un silenci seu hauria estat impensable. Però fa un any tot era diferent. M'he guanyat aquest silenci, feixuc com una pedra lligada al coll. I amb aquesta penitència, em destapo i faig el que em sembla impossible:

Començo a preparar-me per al meu primer dia de l'últim curs a l'institut North Davis.

Malgrat la sensació que va ser en una altra vida, encara recordo l'estrès que vaig patir el primer dia del curs passat. Ni tot l'oli d'argània del món podia combatre la humitat de Geòrgia, que dominava els meus cabells negres i encrespats. El delineat

en forma d'ull de gata m'havia semblat d'allò més *femme fatale* la nit anterior, però de cop i volta em donava aspecte de personatge malvat que vol segrestar Gotham amb gas del riure.

Enmig d'un atac de pànic, vaig enviar una selfie a la meva persona preferida del món, acompanyada del text «Socors!».

La resposta de la Hayley va ser immediata: «Fots conya? Estàs espectacular. Però vine de seguida, que t'ajudaré amb els cabells. Els estius de Geòrgia no hi tenen res a fer contra la meva planxa».

Però avui?

Avui m'he posat el primer que els meus dits del peu han trobat pel terra de l'habitació: els mateixos texans que vaig dur ahir (i abans-d'ahir) i una dessuadora grisa tacada amb salsa de la setmana passada. No recordo l'última vegada que em vaig mirar al mirall.

El dol ha obert un congost entre jo i la ximpleta de fa un any, a qui el pitjor que li havia passat a la vida eren els delinqüents mal fets i els cabells rebels. Com detesto aquella persona.

Com desitjo ser aquella persona.

Quan trepitjo de nou els passadissos de l'institut North Davis, sento que qui ha tornat no és l'Ella, sinó l'Ombra de l'Ella, el fantasma vivent. Aquest pensament és com un tall al cor amb un full de paper. Tant de bo fos un fantasma. Potser llavors podria travessar el reialme dels morts i parlar amb la Hayley com Déu mana. Explicar-li les coses importants.

Com el fet que ara l'Albert Wonsky ocupa el seu caseller. La Hayley remugaria i diria alguna cosa com: «Sisplau, sisplau, rescata les fotos d'en Pedro Pascal abans que quedi sepultat sota una pila de porno anime. És el meu marit!», i jo riuria i li diria: «Ho sento, massa tard!».

Li diria que el bony del caseller encara hi és, després de la puntada de peu que hi vaig clavar per haver tret un vuit a llatí, com també hi és el que va fer ella al costat. «Això et con-

cedirà el benefici del dubte», va dir. «No funciona així», vaig respondre jo.

Li diria que encara hi ha cera d'espelma d'aniversari de color rosa escampada pel racó de l'aula de música on en Sawyer Hawkins i jo ens vam amagar ajupits per aparèixer d'un salt al cap d'una estona, somrient com sonats, amb globus i una magdalena a manera de pastís mentre cridàvem: «Per molts anys!».

En Sawyer.

El seu nom és com un puny que em retorça l'estómac. No hi puc pensar, avui. Ja són massa coses. Si hi penso, la caixa toràctica se'm tornarà a esquerdar.

I com si fos una broma de mal gust, en aquest precís moment en Sawyer en persona entra dins el meu marc de visió. Allà el tenim, al fons del passadís, inclinat cap a en Mike Lim mentre parlen d'alguna cosa que fa que el rostre atractiu d'en Sawyer esbossi un mig somriure.

L'impacte és tan fort que he de parar de caminar. Em repenjo a la paret i m'aferro als llibres amb tanta força que segurament les paraules «Càlcul I» em quedaran gravades a l'estèrnum durant dies.

Com si hagués notat la meva presència, tot d'una en Sawyer mira cap a mi. Deixo de respirar. Per primer cop des del funeral, veig els seus ulls dolços de color marró.

Però la mirada que em dirigeix no en té res, de dolça.

En Sawyer, l'únic noi que conec que celebrava aniversaris mensuals amb regalets diminuts i perfectes, que ens proporcionava crispetes i Sprite encantat de la vida durant les maratons de *Crepuscle* que fèiem quan la Hayley estava malalta, que estimava la meva millor amiga tant com jo...

Aquest mateix Sawyer ara em fulmina amb una mirada tan plena de ràbia que immediatament m'agafen ganes de vomitar.

Ho sabia. Em considera culpable.

Li hauria d'aguantar la mirada. Hauria de deixar que la seva sentència em socarrimés. És el que em mereixo per tot el que els vaig robar. Tant a ell com a ella.

En comptes d'això, em giro d'una revolada, empassant-me un sanglot, a punt per arrencar a córrer passadís avall, potser per últim cop. Però topo de morros amb el senyor Wilkens.

—Uf! Ves amb compte, artista! —El psicòleg de l'institut retrocedeix trontollant. Les mans se li disparen cap endavant per agafar-me per les espatlles i evitar que caigui.

—Ostres, ho sento moltíssim! —li etzibo, morta de vergonya.

—No, no, Ella, no passa res. Estic bé. —Llavors abaixa la barbata, intentant que el miri als ulls—. Ei. Ei. M'alegro que ens hàgim topat. Com estàs?

Arronso les espatlles, perquè no em fio de com em sortirà la veu.

—Ja veig que no gaire bé, eh?

Normalment, el senyor Wilkens va molt ben afaitat, però avui se li veu una barba incipient a la mandíbula. Els seus ulls blau cel semblen tacats d'un altre color, com el dels hematomes. Potser és un d'aquells orientadors que realment es preocupen pels seus alumnes. Potser aquest matí també està trist.

M'agrada pensar-ho així.

—Ella —diu—. Soc conscient que el dia d'avui és difícil. I espero que sàpigues que em tens per al que necessitis. —Fa una cara com si volgués continuar parlant, però en aquell moment sona el timbre i li interromp el fil del pensament—. Ah, salvat per la campana. —Riu—. No facis tard a classe. Parlem aviat, entesos?

M'observa mentre m'allunyo, amb línies de preocupació solcant-li el front. És molt amable d'amoïnar-se així. De tenir

tantes ganes d'ajudar-me. «No s'hi molesti, senyor Wilkens», li hauria de dir. «Reservi els esforços i el temps per als alumnes que no són causes perdudes. Per als que s'ho mereixen».

Per als que no van matar la seva millor amiga.

Durant tot el dia faig tots els possibles per ser invisible. Intento ignorar les mirades acusadores d'uns i els ulls de compassió d'altres. Però em resulta impossible. Tan bon punt passo pel costat d'un grupet de noies que hi ha al costat de la font, es posen a xiuxiuejar. A classe de literatura, la Seema Patel, una noia amb qui no parlo des de primària, s'inclina cap a mi i m'ofereix una bossa de caramels de sidral.

—He pensat que t'anirien bé.

Ja davant del meu armariet, abans de dinar, m'envolta un eixam de gent que havia esperat evitar fins al final del dia: l'antiga colla. Bé, el que en queda. La Nia Wiley, la Beth Harris, la Rachael Evans i fins i tot l'Scott Logan apareixen darrere la meva espatlla. L'absència d'en Sawyer és palpable. Però no hi ha cap absència que es pugui comparar amb la més evident, la que té la mida d'un cràter.

Ben mirat, tots aquests són els amics de la Hayley. La Nia i la Beth feien atletisme amb ella, la Beth i la Rachael surten juntes des del primer curs d'institut, i l'Scott és com una parraca que no et pots treure de sobre per molt que ho intentis: el seu paper és tant el de fer brometes per alleujar l'ambient com el de ser un adolescent arrogant. La Hayley va ser la que em va introduir en aquesta colla, i ara que ella no hi és, tot plegat caurà pel seu propi pes. Només que passi una setmana més evitant les seves trucades, m'enviaran de pet a la meva pròpia òrbita un altre cop, i així tothom estarà més còmode.

De moment, però, la Beth se'm llança al coll.

—Ella! On t’havies ficat? Estava molt amoïnada, no sabia res de tu! Que t’he estat trucant cada dia durant totes les vacances, eh?

La Nia allarga un braç per apartar la Beth amb delicadesa de damunt meu.

—I, tal com et vaig dir, jo segurament tampoc hauria agafat el telèfon si m’haguessis trucat cada dia sense parar.

La Beth fa morros i es torna a repenjar contra la Rachael. La Nia branda el cap i em dirigeix una mirada de disculpa.

—Només volíem saber com estaves, Ella. Vull dir, a banda del que és obvi.

—Sí, et trobem a faltar. —La Rachael em regala un somriure tímid i la Beth assenteix per donar-li suport. La Nia clava un cop de colze a l’Scott, que està palplantat darrere seu, mirant el mòbil amb el front arrufat.

—Exacte, Ella, el mateix et dic, et fem costat. —L’Scott només alça la mirada del mòbil mig segon.

La Nia el fulmina amb la mirada i es torna a girar cap a mi, amb la mirada entendrida.

—Com estàs, guapa?

La Beth i la Rachael semblen nervioses. L’Scott no para atenció. Prefereixo molt més això que no pas la mirada pietosa i massa sàvia de la Nia.

—Ha estat dur, però vaig fent. De debò. —Inverteixo tots els esforços a somriure mentre tanco l’armariet—. No cal que us amoïneu per mi. Us ho agraeixo, però estic bé.

La Beth i la Rachael fan cara d’alleujament. La Nia arrufa el front.

—Ella, ja saps que pots...

—Ja l’has sentit —la interromp l’Scott, i en aquell moment sona el timbre—. Està bé. Els seus xacres estan desbloquejats, té una bona aura, el seu Mercuri està retrògrad, o com es digui. Faré tard a classe d’espanyol.

La Nia el fulmina amb la mirada mentre s'allunya, però no hi insisteix més. Per una vegada a la vida, m'alegro que l'Scott sigui una mica imbècil.

I els meus vells amics no són els únics. Tots els professors volen saber com ho porto.

Igual que el senyor Wilkens, m'agafen suaument pel colze i em pregunten en veu baixa com estic. Què pretenen que els digui? Què pretenen que els digui, cadascun d'ells, durant els tres minuts que hi ha entre classe i classe? Tot allò que no he pogut explicar ni als meus pares ni al reguitzell de professionals de la salut que m'han visitat en els quatre mesos des que la Hayley se'n va anar? Els dono l'única resposta de què soc capaç, l'única resposta que ells volen sentir: «Bé. Estic bé».

Miraculosament, el temps va avançant i de mica en mica m'acosta al final del dia. Tot i així, tinc la sensació que soc a bord d'una barca de remos plena de forats als laterals per on entra l'aigua, com si cadascun fos un record: el pupitre buit de la tercera classe del dia, la taula del menjador on vam seure durant tres anys i que ara està ocupada per alumnes de primer. L'oceà es revolta per moments i jo faig mans i mànigues per tapar cada escletxa, per mantenir l'aigua a ratlla. Les onades trenquen i estic a punt de bolcar, però aconsegueixo mantenir-me a la superfície.

A un quart de quatre de la tarda, sona el timbre.

«Per fi».

Ja estic corrent cap a la sortida quan una veu m'atura.

—Senyoreta Graham! La buscava.

La senyoreta Langley, la mestra de ceràmica, em fa gestos des de la porta del taller d'art. Llanço una mirada d'anhel a la porta de doble batent del final del vestíbul, a les pampallugues del rètol de SORTIDA, i em dirigeixo cap a ella.

—Hola, senyoreta Langley —dic, mentre em poso bé la

bandolera plena de llibres. La meva tendència a la bona educació, tan típica dels estats del sud, declara la guerra a la desesperació per marxar.

—Només li volia donar una cosa, serà un segon. —Alça un dit i reapareix al cap d'un moment amb una capsa de cartró a les mans. En un lateral, escrit amb retolador, s'hi llegeix *ELLA I HAYLEY*. A dins hi ha dues tasses de ceràmica fetes a mà.

I així, com qui no vol la cosa, la barqueta de remos que he aconseguit mantenir surant tot el dia comença a enfonsar-se.

—M'ha semblat que les voldria tenir —xiuxiueja la senyoreta Langley, amb la veu tenyida d'una tristesa molt semblant a la que jo sento—. No les vaig poder coure al forn fins després de... Vaja, que les hi havia estat guardant.

—Mmm —balbuceo, mirant la capsa sense parar de parpellejar.

Va ser idea de la Hayley, allò de fer-nos una tassa l'una a l'altra. Per als cafès que ens prenguéssim com a companyes d'habitació a la Universitat de Geòrgia. La Hayley em va ensenyar el seu disseny d'allò més orgullosa, una tassa amb una lletra *D* estampada en un costat. *D* de... dentadura postissa. Quan vaig protestar que no pensava beure d'una tassa per submergir dentadures postisses en aigua, ella va alçar una mà per aturar-me.

«Un moment, escolta'm. Aquesta tassa la faràs servir tota la vida. Jo ara només et preparo per a la millor etapa de la nostra amistat: quan siguem velles i no toquem ni quarts ni hores. Pensa en la gràcia que ens farà!». Els ulls verds de la Hayley brillaven, murrís. «Cada vegada que ens veiem, tornarem a ser millors amigues, com si ens acabéssim de conèixer!». Va arronsar les espatlles. «I a més, tindràs una tassa per submergir-hi la dentadura postissa».

Totes dues havien quedat precioses.

Amb prou feines processo el moment d'acomiar-me de la senyoreta Langley. Surto d'escola mig atordida, incapaç

d'apartar la vista de les tasses, que dringuen l'una contra l'altra dins la capsa de cartró. M'encantaria mirar cap a una altra banda. De debò que ho vull. Tinc ganes de llançar-les daltabaix d'un marge, però soc conscient que seria com arrencar-me un òrgan i trepitjar-lo. No sé per què, però necessito que aquestes tasses continuïn existint.

Passo la mà per la que va fer la Hayley. A la base hi ha una marca que es va descuidar d'allisar. L'observo de més a prop i hi distingeixo unes línies fines en forma de remolí, com un patró.

L'empremta dactilar de la Hayley.

Ara mateix només soc parcialment conscient que hi ha un món al meu voltant. Potser una mica de gespa, un cel. Veus que s'alcen en la llunyania.

Però l'únic en què em puc concentrar és en la pressió del meu dit sobre aquesta petita marca.

Tot plegat passa molt de pressa.

De cop i volta apareixen uns fars davant meu, un autobús que se m'acosta de cara a tota velocitat. Hi ha xiscles, un toc de botzina que sembla el rugit d'un drac. El cor em puja a la gola, i el meu darrer pensament és: «Has de protegir les tasses!». Tot seguit, surto volant cap enrere.

No em moro.

Pico d'esquena contra alguna cosa sòlida. Al meu cervell hi apareix la imatge ridícula d'una paret de maons, però aquesta paret està calenta i li batega el cor. Algú m'ha apartat del mig del camí. Algú m'ha salvat.

Alçò la barbata i em trobo mirant els ulls esbatanats i plens de pànic d'en Sawyer Hawkins.

—Sawyer! —exclamo, apartant-me dels seus braços per mirar-lo de cara. La bandolera m'ha caigut sobre la gespa de l'institut i els llibres han quedat tots escampats per terra, però encara conservo a les mans la capsa de cartró, que miraculosament està intacta.

—Ella. —En Sawyer panteixa, amb el rostre desencaixat pel xoc, amb una mà al pit i l'altra estirant-se les arrels de la mata de cabells gruixuts. Agafa aire unes quantes vegades per compassar la respiració i tanca els ulls. Quan els torna a obrir, veig que els té incendiats de fúria—. Ella —rugeix—, en què collons pensaves? T'hauries pogut morir. Morir, literalment. Si jo no hagués estat aquí, si no t'hagués estat vigilant. Déu del cel!

—I per què ho feies? —Trigo un instant a adonar-me que he dit aquestes paraules en veu alta.

—Com? —S'atura en sec, confós.

—Per què em vigilaves? I ja que hi som —m'empasso saliva—, per què m'has hagut de salvar?

Per horror meu, les llàgrimes em comencen a rodolar galtes avall. Ja no puc fingir que estic bé.

El color s'extingeix del rostre d'en Sawyer. La ràbia de les seves faccions s'evapora i, si encara fos possible, sembla més afectat per les meves paraules que no pas per l'incident que m'hauria pogut matar. Es passa la llengua pels llavis i obre un pam de boca, però no li'n surt res.

Vull sentir la seva resposta. Un diamant d'esperança microscòpic que tinc incrustat a l'estómac em suplica que em quedi, que escolti el que m'ha de dir.

Però no ho faig. No puc.

Ja la sé, la resposta. I qualsevol paraula amable que li pugui sortir de la boca serà un acte de llàstima, o d'una compassió que no em mereixo. Giro cua i me'n vaig.

Ell no em crida. Aquella minúscula engruna d'esperança em vol forçar a mirar per damunt de l'espatlla, només una vegada. Però m'hi resisteixo.

I faig el jurament de no tornar a parlar amb en Sawyer mai més.